

Røða í samband við handan av røktarheiminum í Vestmanna

Góðu tit,

Vil leggja fyri við at ynskja øllum hjartaliga tillukku við nýggja stásiliga heiminum. Ein tøkki til øll tykkum, ið hava fyrireika, verið um og bygt Røktarheimið á Grønanesi, sum í dag formliga verður handað Almannahandverkinum.

Tónaskaldið, orðsnillingurin og vestmenningurin Martin Joensen skrivur í kvøðu sínari til heimbygdina:

“Komu tey ein kaldan heystardag

av havinum og nomu henda stað

tey funnu tryggja havn og góvu tær títt navn

favnur tín var opin, Vestmanna”

Í dag skriva vit enn eitt kapittul í kveikjandi søguni hjá Vestmanna. Sum skaldið sigur, so hevur favnurin hjá vestmenningum altíð verið opin, soleiðis at skilja, at her hevur framskygni, áræði og opinleiki fyri tí nýggja og skapandi altíð verið í hásæti.

Tað ber søgan um fyrstu telefonlinjuna í Føroyum boð um og tað ger fiskivinnan í Vestmanna, ferðavinnan og plastframleiðslan bara fyri at taka nøkur fá dømi úr rúgvuni.

Hetta framfýsni hevur sett sín dóm, og tí hevur bygdin søguliga eisini altíð verið merkt av framburði – bæði vinnuliga og andliga.

Hetta serliga áræði vísti Vestmanna kommuna eisini, tá hon bjóðaði sær til at byggja nýtt røktarheim til síni eldru. Ein slík verkætlan er sera kostnaðarmikil fyri eina kommunu sum Vestmanna. Bara til stuttleikar kann eg nevna, at lutfalsliga, so svarar íløgna til, at Tórshavnar kommuna bygdi eitt heim til eini 350 búfólk.

Henda verkætlan hevur tí sjálvsagt verið tung at bera hjá kommununi, men í Vestmanna hava til raðfest eldraøki. Tað eri eg takksom fyri.

Fyri at triva í aftur orðini hjá Martini, so finna tey eldru á nýggja røktarheiminum eina tryggja havn. Her á Grønanesi er so sjáldsama vakurt og við flagtekju og snøggum arkitekturi, fer røktarheimið at vera ein perla fyri tey, ið koma at búgva her og hjá starvsfólkunum.

Eg haldi heilt einfalt at allar fyrirteytirnar eru til staðar at skapa eitt gott, vælvirkandi og heimligt røktarheim her á Grønanesi. Eitt heim har tað verður frítt at koma og fara hjá húsfólki, sum hjá vitjandi, og at húsfólkini framvegis koma at vera ein partur av bygdini.

Eg haldi at okkara eldru borgarar við sínum lívsroyndum, hava so ómetaliga nógv at geva okkum øðrum. Tí er eitthvørt tiltak av tí góða, sum kann bróta niður girðingar, sum forða fyri at ættarliðini koma í samband við hvørt annað, læra av hvørjum øðrum og frøast saman. Samstundis eru tílík tiltøk við til at styrkja um samanhaldið millum ættarliðini og harvið í samfelagnum sum heild.

Familja, vinir og kenningar hava fyr flest øll fólk ein sera týðningarmiklan leiklut og er tað týðningarmikið fyr lívsgóðskuna hjá hvørjum einstakum, at tað er møguligt at varðveita og útbyggja síni persónligu sambond.

Hetta ger seg kanska serliga galdandi fyr sjúk og avlamin, eftirsum hesi eru í serligum vanda fyr sosialari avbyrging. Tað snýr seg um at taka atlit til heila menniskja, lívssøguna hjá hvørjum einstakum og hansara sjálvsavgerðarrætti, og við stóði í hesum at bera soleiðis í bandi, at seinastu ellisárini verða góð og virðilig.

Vit eiga altíð at minnast, at tað eru okkara eldru borgarar, ið hava skapt tað samfelag sum vit í dag njóta gott av. Tey hava tí krav uppá ein góðan og virðiligan aldurdóm.

Dalai Lama hevur einaferð sagt, at tað snýr seg um at liva eitt virðiligt lív. Og tá ein gerst gamal og hugsar aftur, kann ein njóta lívið enn einaferð.

Við tí dirvi og framskygni tit í Vestmanna hava sýnt við byggingini av hesum príða og heimliga heimi, haldi eg at karmarnir eru fingnir til vegar, so húsfólkini kunnu fáa nøkur góð og kveikjandi ár tey seinastu árin á lívsleiðini.

Fari - eins og eg byrjaði – at enda við einum ørindi, sum Martin Joensen hevur yrkt. Ørindið er úr vakra lagnum um Ettasarbrúgv, sum hvarv, tá nýggja havnalagið varð bygt. Brúgvín lá ímillum fiskavirkið og bátahylin beint niðanfyr heimið her á Grønanesi.

Eg	siti	við	vindeygad,	hyggi	útum,
síggi		dagarnar	stetla		framvið.
Meðan	kvøldroðin	fillir	mín	døgguta	rút

hoyrast bergljóð av brimi við boðum um grið.

Takk fyr!